

Greva de la „CARBOCHIM”

Referitor la anunțul apărut în ziarul „ADEVARUL IN LIBERTATE” din 19 aprilie a.c., Sindicatul Liber „Carbochim” Cluj face următoarele precizări:

Hotărârea Secției Mecano-Energetic de a declara greva are drept cauză modul în care conducerea Ministerului Industriei Metalurgice a decis încadrarea personalului în grupele I și II de muncă, stabilirea rețelei tarifare de salarizare și a sistemului de acordare a sporurilor pentru condiții nocive și pentru munca grea acordate salariaților din unitățile ministerului. Aceste decizii nu țin seama de condițiile reale de muncă și aplicarea lor generează o serie de neînțelegeri care afectează un mare număr de salariați. Cei mai afectați sunt salariații din sectorul de întreținere la nivel de întreprindere și cei din activitatea de transport-desfacere, pentru care a fost stabilită grupa III de muncă și rețeaua de salarizare CM-B.

Repetatele intervenții făcute de reprezentanții Sindicatului Liber „Carbochim” la conducerea ministerului n-au avut ca efect decât stabilirea de fiecare dată a unor noi termene de rezolvare.

În această situație, salariații Secției Mecano-Energetic au declarat grevă pe termen nelimitat, cu începere din data de 18 aprilie, schimbând înțelesul, cerind ca încadrarea personalului în grupele de muncă și acordarea sistemului de sporuri să fie lăsate la latitudinea Consiliului de administrație al unității, în compunerea căruia intră și reprezentanții Sindicatului Liber, cu respectarea baremurilor stabilite pe plan național. De asemenea, s-a cerut ca în unitățile Ministerului Industriei Metalurgice să nu mai existe grupa III de muncă și nici

rețeaua de salarizare CM-B.

Problemele ridicate fiind comune tuturor unităților din cadrul industriei metalurgice, în data de 18 aprilie a fost declarată GREVA DE AVERTISMENT, cu durata de 24 de ore, în 35 de combinate și întreprinderi metalurgice și mari unități din cadrul Ministerului Construcțiilor de Mașini, care au în componența lor sectoare calde. Oamenii din marile unități ale siderurgiei și metalurgiei românești, cu palmele bătătorite de munca aspră desfășurată în lumina soarelui continuu, au ridicat glasul pentru a-și apăra drepturile. Sînt drepturi legitime ale tuturor acelor care în fiecare zi dau țării rezultatul muncii lor aspre, oțelul și produsele abrazive necesare industriei românești. Glasul lor a fost auzit de cei care conduc întreaga țară.

S-a stabilit ca termenul final pentru rezolvarea cererilor formulate data de 25 aprilie, dată la care reprezentanții tuturor Sindicatelor Libere, afiliate la federația sindicală META-

ROM a unităților din metalurgie urmează să se întrunească la București pentru a afla răspunsul factorilor de decizie din conducerea ministerului.

În aceste condiții, adunarea generală a membrilor Sindicatului Liber „Carbochim” a decis ca secțiile de producție să-și reia activitatea începînd cu data de 19 aprilie, dar în condițiile stopării livrării produselor finite, iar Secția Mecano-Energetic să continue acțiunea revendicativă pînă la data de 26 aprilie cînd, în funcție de răspunsul primit de la conducerea ministerului, fie că se va reveni la normal, fie că va fi declarată greva propriu-zisă în toate întreprinderile din industria metalurgică.

Sperăm ca această perioadă să fie un bun sfetnic pentru cei care vor decide asupra acestor probleme, astfel ca deciziile pe care le vor adopta să țină cont de legitimitatea cererilor formulate.

Ing. Dan GORGAN, liderul Sindicatului Liber „Carbochim” Cluj

CAJAREA

• INFLOREȘTE BIȘNIȚĂRIA. O noutate de ultimă oră: prețul pantofilor făcuți la „Clujana” și vînduți la „Continental” a ajuns la 1.500 de lei. „Kentul” se vinde cu 175, dolarul cam tot cu atîta. Concomitent, s-a extins, pe orizontală — cum s-ar zice — comerțul ilicit. Nu numai la „Oser” se vînd mărfurile de contrabandă ci și în fața marilor magazine, pe străzi, în parcuri. E drept că legea cernerii și ofertei a început să se manifeste iar prețul la cosmeticele a scăzut. În compensație a crescut mult peste așteptări prețurile altor produse. Se pare că nu mai este nimic de făcut. Poliția nu are cum să facă față la un fenomen de proporție națională cum este bișnița și are lucruri mult mai grave de rezolvat. Pe zi ce trece ne convingem că nu mai poate fi stăvilită bișnița decît prin introducerea mărfurilor cîutate în magazinele comerțului organizat. Dar, pe lîngă produse aduse din străinătate și vîndute în România, se mai desfac și bunuri produse în țară și sustrase din întreprinderi. Și asta se numește dublă hoție. Și-ar mai fi un aspect: alături de piața „turistilor” funcționează o piață comodă a celor ce iau din restaurante ori magazine bunurile, la preț oficial, pentru a le revinde la preț dublu sau triplu. Cineva le vinde aceste mărfuri și, mai mult ca sigur, nu dezinteresat și nici ca să evite cozile. Astora nu le putem spune „ceaușiți” fiindcă nu au făcut politică ci au abuzat și abuzează, cu succes, de falimentul unei politici. Ei sînt cei cu inițiativă, pricîndu-se foarte bine să scoată bani frumoși din speculă. Altfel, nevinovați.

• TOT DESPRE COMERT, de astă dată despre comerțul internațional, ar mai fi multe de spus. Românii știu că trebuie să trăiască din munca proprie. Prețurile produselor românești ce se desfac pe piața externă sînt, în majoritatea lor, mici. Firmele comerciale din străinătate cumpără produsele românești și le vînd la prețuri mult mai mari. Practic, obțin din comerț, beneficii net superioare. Dacă este așa, atunci ar trebui și românii să se apuce de comerț, să însă în străinătate să prospecteze piața, să vadă mersul prețurilor, să renunțe la intermediari în vînzarea mărfii. Decalajul între prețul care vîndem noi mărfurile și cel cu care o revînd străinii este foarte mare. Mai mult ca oricînd este nevoie să gîndim, să tragem foloase din inteligență. Pentru asta este nevoie de liniște nu de greve peste greve.

• DEMOCRAȚIA FARA LIMITE. În urmă cu cîva timp, un director (acceptat prin vot secret și cu majoritate consistentă de voturi) îmi spunea că s-a temut mai mult de F.S.N.-ul din unitate decît de comitetul de partid de dinainte. Acum s-ar părea că au trecut pe postul de „spierători” sindicatelor libere care nu mai au nici un fel de opreliști. Confirmă, înfirmă, pun în discuție totul, numai legitimitatea proprie și metodele preaputin oneste de a ajunge la putere nu sînt discutate. Nu vreau să generalizez și să spun că nu-și au rostul și locul sindicatele libere. Am întîlnit sindicate foarte serioase și active care știu și apără cum trebuie interesele profesionale ale oamenilor. Dar am întîlnit și cazuri (din păcate extrem de dese) în care sindicatele libere „votau” ocuparea unor posturi pentru care se dăduse concurs ori dădau indicații conducerii administrative. Judecați și d-voastră. Maria SANGEORZAN

Cine deține documente secrete?

În preambulul „seria-lului” Șantajul puterii sau puterea șantajului din 14 aprilie al săptămînalului Atlas Clujul liber se publică o înregistrare strict secretă a unei convorbiri, efectuată de securitate și cuprînsă într-un material înaintat lui Ioachim Moga de către gen. maior Ioan Șerbănoru, fostul șef al Inspectoratului județean de interne.

În acest preambul se spune: „Materialul a fost recuperat din biroul fostului prim-secretar”.

Ne întrebăm — cum se întrebă cititorii care au reținut pasajul: Cine și în ce condiții a „recuperat” acest material din biroul fostului prim-secretar și cum a ajuns la redacția săptămînalului din sediul fostului Comitet județean de partid? Noi știm că documentele secretarilor Comitetului județean de partid au fost adunate cu grijă de o comisie și predate reprezentanților armatei. Va fi umblat cineva prin sertare și birouri înaintea comisiei? Ori documentul a fost predat ulterior redacției — de către cine și în baza cărei legi? Ori este vorba de o copie obținută de la cineva din fosta securitate, care colaborează cu redacția săptămînalului clujean? Știe procuratura militară că există particulari care dețin documente ce se referă la persoane uflate în anchetă? În sine, este legală sustragerea și deținerea de către persoane fizice a unor documente ce ar trebui să se aflu în grija unor organe specializate și îndreptățite prin lege să le conserveze și să le utilizeze?

NOI DE UNDE CUMPĂRĂM?

Cel mai greu lucru la ora actuală nu este să-ți faci rost de un Mercedes sau 1.000 dolari, ci să-ți procuri un set de farfurii de porțelan, un serviciu de cafea sau o pereche de ciorapi de bumbac, la care mai putem adăuga încălțămîntea din piele, lenjeria pentru femei sau bărbați, măciucile și proscapale, precum și multe, multe altele. De ce lipsesc aceste produse, cînd majoritatea dintre ele se livrează în cantități duble față de trecut?

— Se vînd în afara țării — ne-a lămurit responsabilul unui magazin de porțelanuri. Sînt persoane care cumpără, o dată, mărfuri în valoare de 5.000 pînă la 20.000 lei. Și întotdeauna sînt cam aceleași. Noi deja le cunoaștem!

— Ce fac cu atîta marfă? — Parte o vînd străinilor, care vin în țară, iar parte o duc în străinătate.

Cineva, care a venit de la Oradea, unde a fost în vizită la o soră, ne spunea că acolo vin mulți cetățeni din țările vecine pentru a-și face piața. Un proaspăt in-

potat dintr-o vizită în străinătate ne-a relatat că, la controlul făcut la graniță, s-a constatat că cele două valize pe care le avea asupra lui — un „coleg” de compartiment erau pline cu carne.

Așadar, mărfuri menite să îmbunătățească aprovizionarea (produse îndeosebi alimentare), unele aduse din import pentru a satisface necesarul de consum intern, se volatilizează luînd drumul străinătății, fiindcă în prezent nu există nici un fel de reglementări. În acest sens. Nici chiar dacă am fi cea mai bogată țară din lume nu ne-ar fi permis să nu luăm măsuri pentru a limita scurgerea unor bunuri, fără echivalentul necesar în valută, peste hotare. Cu atît mai mult se impune acest lucru în condițiile în care obiectele care iau drumul străinătății nu ne prinosesc. Cîredem că este cazul să se stabilească valoarea limită a produselor ce pot fi scoase din țară de o persoană, iar în cazul celor încă deficitare, acestea să nu figureze pe lista bunurilor cu liberă circulație. Altfel riscăm să nu mai putem cumpără niciodată ceea ce ne trebuie.

Ion CONSTANTINESCU

S-A LEGALIZAT BIȘNIȚĂRIA

Afirmația din titlu pare a fi o glumă. Și totuși... La o descindere a Poliției municipiului, secția economică, am avut surpriza să constatăm că bișnițarii au autorizație în bună regulă.

DECI:

Trei echipaje ale Poliției, într-o perfectă coordonare, sosesc în Piața Mihai Viteazul. Sub masca gablonțului — o inițiativă mai veche. Țigări de import, cafea, gumă (mestecați băieți, că-i pe banii voștri!) Lista poate continua cu ciocolată, săpunuri (antișoc, antiacvatic), cacao, alte produse pe care, din jenă, le trecem la capitolul etc. În Piața Gării și la pa-

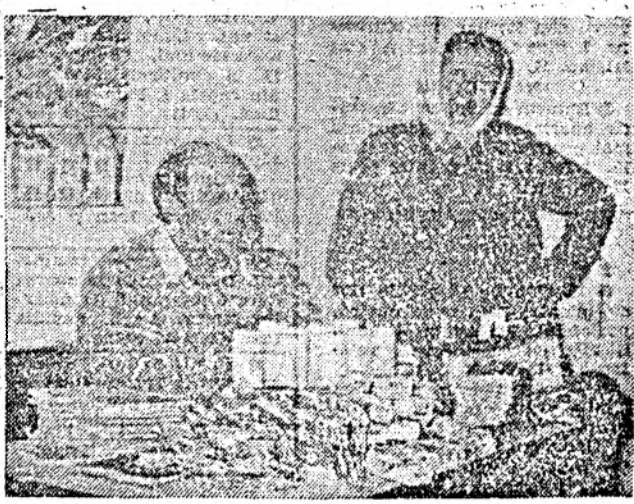
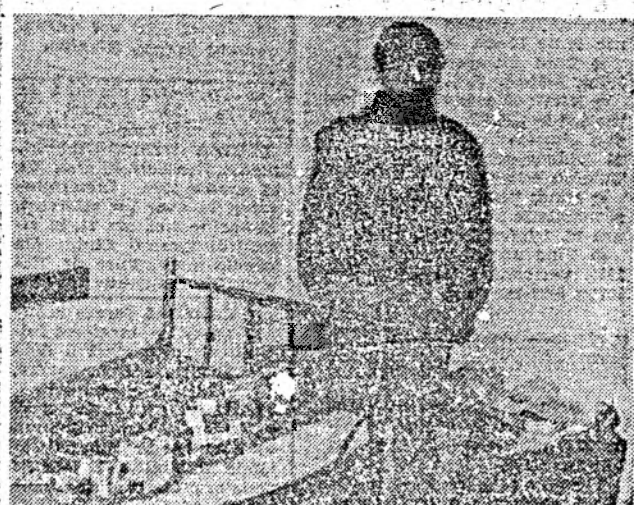
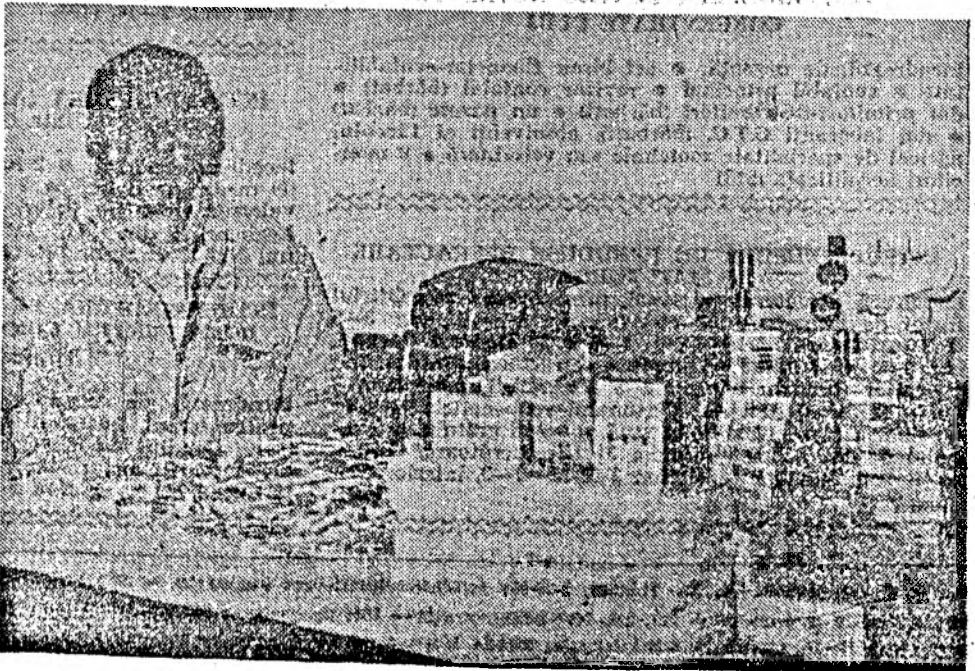
saj situația este asemănătoare. Nici o problemă. Ascultați cum sună autorizația semnată și parafată de primarul și secretarul Consiliului popular. Baci, autorizație eliberată lui Rezmuveș Anton cu numărul 017190, seria D 589. Și confirmă fițiicuța că omului i se legalizează „activitatea” de cumpărare și vînzare de sprei (greșeala nu ne aparține), cafea, săpun, dulciuri și alte obiec-

te. Poliția lucrează, se străduie și după ce-i înhață pe „băieți” — pa, la revedere, Turnu Măgurele! Nu te poți pune cu primăriile: că ori-și-clt...

Avem, așadar, trei vinovați: cei care practică bișnița, cei care o legalizează și... cumpărătorii. Nu că ar exista o ordine, dar ultima categorie întretine viața de huzur a acestor oameni care, nu-i vorbă, muncesc.

Sigur, în defavoarea buzunarelor noastre.

Radu VIDA

Fotografiile: Nicolae PETCU

